

Místní obec Cehnice / v starších listinách se objevuje také název Cehnice v jednotném počtu čili ta Cehnice, dále někdy název Čehnice nebo také Čechnice/byla až do středu 17. století zámožným městečkem v Prácheňsku.

První zmínka se činí v dějinách na rok 1357, kdy dne 27. května 1357 uznává Rudolf z Cehnice / nastoupil r. 1342/ ve zvláštní listině, že prodal jednu kopy pražských grošů ročního platu na selském dvoře v Píračově / dnešním Paračově/ Petru, druhdy převorovi kláštera Píseckého.

Zmíněný Rudolf z Cehnice měl více synů a tři bratry. Oldřicha, Jana a Svojše z Cehnic.

Na rok **1358** uvádí se ve starých spisech Vilém Rudolf kněz z Cehnic a opětně na rok **1369** Jan, kněz z Cehnic, z čehož následuje, že byla téhož času fara a duchovní správa v Cehnicích. V létech **1375** jsou již uvedeni a objevují se podpisy na různých cenných listinách, Oldřich a Svojše z Cehnic. Na jiných pak z roku **1395** Jan Cehnička z Cehnic. K roku 1393 připomíná se v konfirmační knize arcibiskupství Pražského jméno Bohuslav, řečený Sestřenek z Cehnic, slovatný rytíř.

Okolo roku **1450** byl držitelem Cehnic Jan z Říčan na Cehnicích. Tento název Cehnicové z Říčan vedli jeho potomci ještě po dlouhé doby, až do začátku 19. století.

Od roku **1569** až do roku 1577 byl pánem na Cehnici Jan Kavka z Říčan. Zanechal za sebou jediného syna Jana, který se stal ještě dědicem panství Broumovského. Uvedený Jan toto panství roku **1622** prodal a koupil v okresu Tachovském tvrze Schlosenreith, Berntzreith, Dreihoffen a městečko Staré Sedliště.

Okolo roku **1625** koupil panství Štěkeň a Cehnice rytíř Ferdinand Rudolf Lažanský z Bukové, který 16. ledna 1637 byl do knížecího stavu povýšen.

Právě okolo tohoto roku a v této době následovalo velké zpuštění městečka Cehnic od nezřízeného vojska Švédů tak, že jen málo rodin pozůstalo a od tohoto času městečko Cehnice se jen vesnickou obcí stalo.

Z potomků Říčanů, kteří vedli název Cehnice pak ještě vynikl Pavel Cehnice z Říčan, jenž ve Stavovském povstání roku 1618 zvláště se vyznamenal a byl také za direktora tehdejší zemské vlády od stavů zvolen. Po bitvě Bělohorské byl však odsouzen pro vzpouru k doživotnímu žaláři a dokonal co vězeň svůj život na Zbívově. Zůstali po něm a panství zdělili tři synové Jan, Oldřich a Přech Cehnicové z Říčan.

Roku **1648**, dne 28. dubna, koupil statek Cehnice a statek Řepici Jan Antonín Losy z Losimtahlu. Tento stal se později radou komory české a povýšen byl do stavu říšských hrabat. V roce 1664 přikoupil také panství Tachov. Potomek jeho Adam Filip pak připojil též svobodnický dvůr Paračov po zemřelém Svojšovi z Paračova a 2. května 1749 také statek Mladějovice. Jako poslední potomek rodiny Losy z Losimtahlu zemřel 21. dubna 1781. Protože bez zanechání dítek zemřel, ustanovil za všeobecnou dědičku majetku svoji choť Ernestinu, hraběnku z Bimbachu a Dornheimu. O toto dědictví nastala však velká rozepře. V době pokud ten spor trval, bylo panství administrací od královských a zemských práv až do roku **1748** spravováno, v kterémžto roce panství to, dle uzavřené smlouvy, hrabě Josef Mikuláš z Windischgratzů do vlastních přijal.

Po jeho smrti v roce **1802** přišly veškeré jeho statky na pozůstalé nezletilé dívky Alfreda, Verianda, Eulalii a Adelaidu. Správu nad nimi, jakožto nejstarší syn, dle dědičného pojednání, Alfred obdržel.

Alfred z Windischgratzů byl 11. ledna 1802 na hodnost knížete povýšen a stal se později císařským polním maršálkem. Zemřel ve Vídni roku 1862. Po jeho smrti v roce **1862** nastoupil jeho syn Alfred Mikuláš, kníže z Windischgratzů, co vlastníkem panství Štěkenského a statku na Cehnicích. Byl posledním majitelem až do rozparcelování jeho majetku v roce **1923**.

Jeho majetek byl rozdělen následovně:

Bývalý zámek /tvrz/ byl přidělen Josefu Voříškovi, kapelníku z č. p. 91

Tzv. Karhanka č. p. 111 Janu Píchovi

Kus stájí a byt šafáře Františku Bízkovi, kapelníku z č. p. 70 /U Brožů/

Zbytek stájí a celá stodola s 80 korci pozemků Františku Záveskému z č. p. 38